

Arrest

nr. 348 389 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, op 11 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 mei 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 mei 2024 om internationale bescherming. Op 27 juni 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 juni 2025 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"[...]"

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim van Arabische afkomst. U bent geboren te Palestina in Khan Younes. U verliet Gaza voor een eerste maal in 2022. U keerde echter terug wegens de verslechterde gezondheidssituatie van uw vader. Wederop verliet u Gaza in maart 2023 omwille van de algemene situatie. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u begin december 2023 aankwam.

U verbleef van 8 december 2023 tot 22 mei 2024 in Griekenland. Op 22 januari 2024 werd u er internationale bescherming toegekend. U had een ADET geldig van 31/01/2024 tot 31/01/2027 en een Grieks reisdocument/ paspoort geldig van 11/03/2024 tot 10/03/2029. U vroeg geen AFM of AMKA nummer aan.

U verbleef naast opvangcentrum Kos, 2 maanden in Athene. In Athene kon u in een gedeeld appartement verblijven. Toen u werk vond als kapper in de buurt van Capselie in Athene kon u bij uw werkgever overnachten.

U werkte gedurende uw periode in Griekenland illegaal als kapper en kreeg van uw familie financiële hulp. U bezocht ook frequent 'gayclubs' en sliep met mensen voor geld. U verkocht in diezelfde clubs ook drugs. Zo kon u uw leven in Griekenland bekostigen. U verkreeg deze drugs van twee vrienden. U werd hiervoor niet betaald maar mocht wel zelf gebruik maken van de drugs. U kampte zodus uw periode in Griekenland met verslaving aan de drugs genaamd 'lyreca'.

U werd overigens door een groep Arabieren bedreigd omwille van uw seksuele geaardheid. Ze dreigden ermee u te fotograferen en alles op sociale media te plaatsen. U negeerde deze bedreiging want vond dit niet kunnen. Toen u op een avond naar de 'gay club' ging, kreeg u een vuistslag op uw gezicht door diezelfde groep. De politie werd ingeschakeld door uw vrienden en deze kwamen ter plekke. U maakte verder geen aanstalten om verdere hulp van de politie in te schakelen omdat u opnieuw werd bedreigd.

U regelde zelf uw vertrek uit Griekenland maar het ticket werd betaald vanuit België.

U haalde uw psychologische problemen aan maar legde hier geen specifieke attesten voor neer. U bezocht een psycholoog in het centrum maar was niet tevreden. U verklaarde momenteel ook geen hulp meer te ontvangen omdat uw mentale situatie is verbeterd na het verlaten van het centrum. U kreeg hier in België hulp voor uw drugsverslaving en werd 15 dagen opgenomen in een behandelcentrum.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Palestijnse paspoort inclusief stempels en visa voor Turkije; kopie van uw UNRWA family registration card; geboortecertificaat; Griekse verblijfsvergunning; Grieks paspoort; oranje kaart; werkovereenkomst; betalingsfiches; Rode Kruis intern rapport en Belgische medische attesten.

B. Motivering

U verklaarde dat u last hebt van psychische problemen sinds Griekenland (CGVS,p.4)

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd u bij aanvang van het gehoor benadrukt dat u kon signaleren als u iets niet begreep of er iets onduidelijk was (CGVS,p.2). Zo werd u nadien gevraagd hoe het interview voor u verliep, waarop u niet antwoordde dat het slecht verliep. U maakte enkel melding dat u niet alle onderwerpen volledig in detail kon vertellen (CGVS,p.16). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit en antwoorddocument Aanvraag Derde Landen), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS,p.7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo,

randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op <https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03RSABIP.pdf>; en

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, medische hulp en werkgelegenheid voldoet, deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in z'n geheel ongeveer 5-6 maanden (CGVS,p.6) in Griekenland verbleven heeft en is er de vaststelling dat u korte tijd na de toekenning van de status vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Vooreerst dient er op gewezen dat u een status van vluchteling werd toegekend in Griekenland en dat u een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verkreeg op 31.01.2024 en een Grieks paspoort geldig van 11.03.2024 tem 10.03.2027. De gegevens in uw administratief dossier bevestigen dit (Analyse derde landen). Verder verklaarde u niet in het bezit te zijn van een AMKA (een sociaalzekerheidsnummer) en een AFM (fiscaal registratienummer) (NPO, p. 8-9).

Voorts deed u meerdere illegale activiteiten om geld binnen te brengen in Griekenland. Zo werkte u in een kapperszaak bij een Pakistaan. U verkocht ook illegale drugs in de 'gay club' en sliep u met mensen uit de 'gay club' voor geld (CGVS,p.10-11). Over uw verklaringen inzake uw financiële verdiensten door middel van illegale activiteiten dient te worden opgemerkt dat deze uit uw eigen vrije wil voortvloeien. Zo bleken deze activiteiten niet van primordiaal belang om in uw primaire levensbehoeften te voorzien gezien u diezelfde periode kon verblijven en kon werken bij de Pakistaan als kapper. Dat u zelf besloot om drugs te verkopen en te slapen met mensen voor geld, berust zodus op een eigen keuze(CGVS,p.14).

Wat betreft uw problemen met andere Arabieren betreft uw seksuele geaardheid dient het volgende te worden opgemerkt. U haalde aan dat u tijdens een bezoek aan de 'gay club' werd geslagen en bedreigd. De politie werd verwittigd door uw vrienden. Er gebeurde echter niets gezien u de politie niet verder opvolgde

(CGVS,p.15). Zo werd er een pv opgesteld maar heeft u de klacht niet verder opgevolgd. Dat u zodoende niet op de bescherming van de Griekse autoriteiten is niet aannemelijk gezien u geen inspanningen leverde eenmaal de pv was opgesteld. Gevraagd of u verder de politie erbij betrok, repliceerde u van niet omdat u opnieuw werd bedreigd. U haalde aan dat het onmogelijk was om elders hulp of bescherming hiervoor te krijgen. U staat dit alles overigens niet met enig bewijsstuk. Tot slot blijkt nergens uit uw verklaringen dat u verdere inspanningen hebt geleverd (zoals een aangifte in een ander kantoor, hulp van een NGO of advocaat inroepen voor het indienen van uw klacht, het aanschrijven van de ombudsman ...) om de bovenstaande feiten aan te klagen hetgeen in de door u geschetste context kon verwacht worden. Volledigheidshalve kan nog gesteld worden dat u kort na de feiten ook vertrok uit Griekenland en uw verdere stappen door de politie niet afwachtte.

Betreffende het vinden van werk bestaan er bepaalde obstakels bij het zoeken naar een legale job in Griekenland, zoals de beschikbare informatie ook aantoon, blijkt hieruit verder ook nog dat een begunstigde van internationale bescherming op dit vlak dezelfde rechten heeft als een Griekse inwoner. U stelt zich niet geregistreerd te hebben voor een AFM noch voor een AMKA waardoor u niet legaal in Griekenland kon werken (CGVS,p.8-9 en 12). U verweet uw drugsverslaving hiervoor. U bleek wel op de hoogte van het bestaan van een AMKA want u ging zelfs langs bij een gemeentehuis (CGVS,p.8) maar verkreeg dit document niet. Gevraagd of u nog verder moeite gedaan hebt om uw AMKA en AFM te regelen, repliceerde u van niet. Verder bevraagd waarom u deze nummers niet regelde om een stabiel leven te kunnen starten in Griekenland, verweet u opnieuw uw drugsverslaving (CGVS,p.9).

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf). U deed dit echter niet en er kan echter van u verwacht worden dat u uw administratie zoals AFM in orde zou brengen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerm minst aantoon.

U verklaarde dat u sinds Gaza hinder ondervindt van uw psychologische problematiek. Uit uw verklaringen bleek echter dat u geen enkele inspanning leverde om hier in Griekenland hulp voor te zoeken. Verder gepolst of u hulp zocht buiten het centrum, verklaarde u dit wel te hebben gedaan in Athene. Gevraagd welke hulp, repliceerde u het louter te hebben rondgevraagd aan mede-Arabieren zoals u de weg zou vragen. Verder dient opgemerkt dat u zich momenteel goed voelt en uw mentale problematiek een terugkeer naar Griekenland niet in de weg zou staan (CGVS,p.13-14). Over uw verslavingsproblematiek verklaarde u ook geen enkele hulp te hebben gezocht in Griekenland omdat er geen aanwezig was (CGVS,p.14). Gevraagd of u er toch zocht, verklaarde u te hebben rondgevraagd naar een afkickcentrum. U kwam echter niet verder in uw verklaring dan te benoemen dat u op elke plek rondvroeg en radeloos werd. Voorts blijkt u in België te zijn behandeld voor uw verslavingsproblematiek. Gezien uw goede gezondheidsstaat kan ook dit een terugkeer niet in de weg staan. U gaf verder geen ernstige redenen aan waarom u niet zou kunnen rekenen op medische hulp in geval van een terugkeer naar Griekenland (CGVS,p.14).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun

voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Er dient immers geconcludeerd te worden dat u in Griekenland redelijkerwijs over huisvesting beschikte. Tijdens uw verblijf in Kos kon u langdurig in het een opvangcentrum verblijven en kon u ook verblijven nabij de hulporganisatie in een gedeelde kamer (CGVS,p.9-10). Zo verbleef u in Kos ook enkele dagen als dakloze. Bevestigd wat u deed om uw situatie als dakloze te verbeteren, repliceerde u dat u geen huisvesting had en deze zodus ook niet kon verbeteren. U verklaarde ook dat er geen verdere hulp op het eiland aanwezig was en hulp qua huisvesting zodus onmogelijk was (CGVS,p.13). In Athene bleek u in staat om te verblijven in een gedeelde kamer in Amonia en bij uw werkgever te Capselie. Wat betreft het vinden van huisvesting blijkt dat u in Kos redelijkerwijs als in Athene in staat was om accommodatie te regelen en blijkt evenzeer dat u over een gedegen netwerk beschikt.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u uit uw verklaringen blijkt dat u over de nodige zelfredzaamheid beschikt om een job en een woonplaats te vinden. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u de nodige financiële draagkracht had om in Griekenland in uw bestaan te voorzien. U had spaargeld uit Turkije, kon werken als kapper en werd financieel ondersteund door uw vriend in België (CGVS,p.10). Verder blijkt u momenteel in goede gezondheid te verkeren gezien u momenteel in staat bent om te werken (CGVS,p.12) en geen behandeling meer hoeft voor uw medische problematiek. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén

feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande analyse te wijzigen.

- Uw Palestijnse paspoort, geboortecertificaat en uw UNRWA family registration card hebben enkel betrekking tot uw identiteit en situatie in Palestina. Deze beslissing heeft daartoe geen betrekking.*
- De Belgische medische documenten dienen als bewijs dat u hier medische opvolging kreeg. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De overige Belgische documenten zoals uw oranjekaart; werkovereenkomst; betalingsfiches en Rode Kruis intern rapport getuigen van uw leven hier in België hetgeen niet ter discussie staat en uw vrees ten aanzien van Griekenland niet aantoont.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker internationale bescherming heeft in Griekenland en niet terug geleid mag worden naar Gaza.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen “8/3” (uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker doelt op artikel 48/3), 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6, “57/6/3, § 3, 3°” van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), alsook met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker citeert enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en gaat theoretisch in op de samenwerkingsplicht.

In een eerste middelonderdeel hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd, en wijst hij erop dat de behandelingsduur overeenstemt met meer dan een derde van de geldigheidsduur van zijn Griekse verblijfstitel.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht. Hij wenst te verduidelijken dat er geen plicht bestaat om een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker in een andere lidstaat een status verkreeg, maar wel een mogelijkheid. Verzoeker wijst erop dat de adjunct-commissaris zich steunt op *“een antwoord op [zijn] Dublin request van bijna 1 jaar geleden, met name van 22 oktober 2024”*, maar niets erop wijst dat verzoeker actueel nog internationale bescherming geniet. Hij herhaalt dat meer dan een derde van de geldigheidstermijn van zijn Griekse verblijfstitel verstreken tijdens het wachten op een beslissing in het kader van onderhavige procedure en stelt zich hierbij de vraag hoe hij zijn verblijfstitel in Griekenland zal kunnen vernieuwen en in welke omstandigheden hij daar terecht zou kunnen komen. Onder verwijzing naar algemene informatie licht verzoeker toe dat het bekomen van een nieuwe verblijfskaart niet vanzelfsprekend is, hiervoor bijzonder lange wachttijden worden opgelegd en in de tussentijd geen tijdelijke documenten worden afgeleverd, waardoor de betrokken statushouders geen toegang hebben tot sociale steun, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Verzoeker wijst erop dat hij reeds bijna anderhalf jaar buiten het Griekse grondgebied verblijft, terwijl de erkenning van internationale bescherming dateert van 31 januari 2024, wat volgens hem ernstige vragen oproept over de duurzaamheid van zijn administratieve en sociale situatie in het licht van de huidige Griekse praktijken. Verzoeker hekelt dat niet werd nagegaan of hij nog steeds in het bezit is van zijn ADET en verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van 29 april 2022 met nummer 272 124. Hij stelt verder dat *“hij zijn statuut zou verliezen ingeval hij langer dan 3 maanden zou vertrekken, hetgeen actueel het geval is”* en dat hij via zijn advocaat informeerde over de huidige stand van zijn verblijf en bescherming bij de Griekse asieldienst, doch dat deze heeft geweigerd te antwoorden.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de bescherming en het verblijf in Griekenland. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland niet in zijn meest elementaire sociale rechten zal worden hersteld, aangezien Griekenland kan stellen dat hij zijn verblijfsvergunning heeft opgegeven door deze niet op te halen. Verzoeker citeert uit een niet nader gespecificeerd rapport van Asylus over de levensomstandigheden van in Griekenland erkende vluchtelingen en verwijst verder naar algemene informatie van RSA waaruit volgens hem blijkt dat de situatie veel erger is dan geschetst in vroegere rapporten en bovendien gewild en georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten. Hij citeert de samenvatting van het rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA van 7 april 2025 en meent dat hieruit blijkt dat het vermoeden waarop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zich nog baseert totaal achterhaald is. Hij gaat hierbij in op de toepassing van het vertrouwensbeginsel en meent dat de rechten van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de eigen bevolking. Het principe van gelijke behandeling wordt volgens verzoeker formeel tegengesproken door voormeld rapport van RSA van 7 april 2025. Hij stelt dat de toestand nog erger is voor diegenen die Griekenland verlieten en er vervolgens naar terugkeren, nu zij wat zij aan netwerk konden uitbouwen verloren door de tijd dat zij in het buitenland verbleven. Door de termijnen niet na te leven die door de wetgever worden gesteld aan een onontvankelijkheidsverklaring, heeft de adjunct-commissaris dan ook zijn situatie verslechterd, aldus verzoeker.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn bijzondere kwetsbaarheid, waarmee volgens hem geen rekening is gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar, en citeert uit, een nota van Ulysse van 20 juni 2024 die hij voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Hij wijst er verder op dat hij nog familieleden heeft wonen in Gaza en dat hij voortdurend vreest voor hun leven. Hij meent dat zijn psychische kwetsbaarheid onmiskenbaar blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud, bevestigd wordt door voormelde nota van Ulysse en gepaard gaat met uitgebreid beschreven traumaklachten en dat de verwerende partij haar wettelijke en jurisprudentiële verplichtingen geschonden heeft door geen bijkomend medisch onderzoek te laten verrichten of geen diepgaand onderzoek te voeren. Verzoeker wijst op meerdere kwetsbaarheidsfactoren die naar voren komen uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, met name ernstige psychische problemen, verslavingen ontwikkeld in een context van geweld en sociale uitsluiting, zijn seksuele geaardheid, en zijn totale isolement en gebrek aan ondersteunend netwerk, en die hij verder toelicht.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoeker in op de vermeende afwezigheid van bescherming en schendingen van het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij geeft hierbij vooreerst een theoretische toelichting, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van

het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en algemene informatie. Hij verwijst in dit kader naar zijn verklaringen en stelt dat hij in Griekenland geen beroep kon doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten en evenmin door ngo's. Hij stelt verder dat de verwerende partij met geen woord rept over de stopzetting van de activiteiten van Helios op 1 januari 2024 en wijst erop dat het Helios+-programma werd aangekondigd maar nog steeds niet in werking is gebracht. Aangaande de toegang tot huisvesting, wijst verzoeker erop bij het CGVS te hebben verklaard dat hij geen AFM-nummer had en voert hij aan dat hij bij terugkeer, zelfs met een AFM, niet vanzelfsprekend onderdak zal krijgen. Onder verwijzing naar zijn verklaringen betwist hij dat hij in Griekenland redelijkerwijs over huisvesting en een gedegen netwerk beschikte. Volgens verzoeker baseert de verwerende partij zich enkel op *“algemene verklaringen van verzoekende partij zonder te onderzoeken of er in de praktijk voor een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland effectieve mogelijkheden bestonden om legaal werk te vinden en stabiel huisvesting te verkrijgen”*. Verzoeker laat gelden dat de financiële steun van een derde in het buitenland niet als bewijs kan dienen van materiële autonomie in Griekenland en niet aantoonbaar dat hij beschikte over een stabiel inkomen om zijn fundamentele behoeften te dekken en meent dat zijn huidige goede gezondheidstoestand op zichzelf geen relevant criterium is en geen afbreuk doet aan de vernederende levensomstandigheden die hij in Griekenland heeft gekend. Verzoeker betwist verder dat het zijn persoonlijke keuze was om Griekenland te verlaten en wijst er verder op dat het recht op huisvesting in wezen afhankelijk is van het recht op werk, dat volgens hem in Griekenland niet objectief gewaarborgd is omwille van de slechte organisatie van het systeem voor de integratie van vluchtelingen. Aangaande de toegang tot gezondheidszorg wijst verzoeker erop te hebben verklaard dat hij niet over een AMKA-nummer beschikte. Verzoeker stelt dat om toegang te krijgen tot een AMKA de begunstigde zowel een woonstcertificaat als een werkovereenkomst moet neerleggen, hetgeen volgens hem zo goed als onmogelijk is, en het zo is dat zorgverleners vaak weigeren om houders van internationale bescherming te verzorgen. Voorts stelt verzoeker psychologisch kwetsbaar te zijn en aan suikerziekte te lijden en verwijst hij naar het arrest van de Raad van 16 januari 2025 met nummer 320 159. Verzoeker verwijst in dit verband naar een niet nader gespecificeerd rapport van Asylas en meent dat geen hoorzitting werd gehouden om zijn gezondheidstoestand te beoordelen. Verzoeker betwist dat hij in Griekenland effectief toegang had tot medische zorg en wijst op de obstakels verbonden aan zijn isolement, zijn psychische toestand en de afwezigheid van een AMKA en AFM. Verder gaat verzoeker in op de toegang tot de arbeidsmarkt, waarbij hij wijst op de obstakels die voor begunstigten van internationale bescherming uit de algemene informatie blijken en op zijn concrete situatie, waarmee volgens hem onvoldoende rekening is gehouden in de bestreden beslissing. Inzake onderwijs, betoogt verzoeker dat hij geen toegang had tot (het leren van) de Griekse taal. Wat de toegang tot sociale zekerheid betreft, merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke sociale rechten hij aanspraak kan maken bij terugkeer naar Griekenland na een langdurige afwezigheid. Verzoeker citeert vervolgens uit meerdere artikels met betrekking tot racistisch geweld in Griekenland en betoogt dat, hoewel hij niet expliciet melding heeft gemaakt van geweld met een racistisch karakter, hij wel gewezen heeft op wijdverspreide homofobie binnen zijn eigen gemeenschap en hij het slachtoffer is geweest van een homofobe aanval die niet werd vervolgd, waardoor niet zomaar kan worden voorbijgegaan aan de mogelijkheid dat hij bij terugkeer naar Griekenland opnieuw blootgesteld zal worden aan aanvallen met een mogelijk racistisch karakter. Verzoeker wijst er verder op dat hij tot een bijzonder kwetsbare groep behoort en dat internationale rapporten bevestigen dat de Griekse politie vaak passief of discriminerend optreedt tegen homofobe aanvallen, vooral wanneer migranten het doelwit zijn, en meent dat hem in de door hem geschetste omstandigheden niet redelijkerwijze kan worden verweten dat hij geen verdere stappen ondernomen heeft na zijn eerste klacht wegens een homofobe aanval, die geen concrete bescherming opleverde. Verzoeker gaat verder nog in op de Griekse asielwetswijziging die in 2020 in werking trad en de gevolgen ervan. Hij gaat tevens in op de overtreding van het non-refoulementbeginsel, waarbij hij toelicht dat de fundamentele rechten nog verder worden uitgehold door middel van pushbacks en illegale teruggrijpingen en dat zelfs statushouders, ondanks een geldig verblijf, het land worden uitgezet. Verzoeker verwijst vervolgens naar, en citeert uit, enkele rechterlijke uitspraken van respectievelijk de Raad en het Duitse Bundesverfassungsgericht. Verzoeker besluit dat er geen effectieve bescherming is voor vluchtelingen in Griekenland. Hij meent dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke en gerichte lezing heeft gedaan van de bronnen en steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en betoogt bovendien dat er in het administratief dossier geen informatie te vinden is over enige verkregen bescherming, noch over de mogelijkheid om basisrechten te herwinnen.

In een zesde middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn vermeende nood aan bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook. In dit kader wijst hij op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 18 juni 2024 in de zaak C-753/22, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland* (GK).

3.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.3. Bij het verzoekschrift wordt het verslag “*Note du service de santé mentale Ulysse sur les effets pathogènes des événements liés à la guerre et à l’invasion de Gaza sur les personnes originaires de Palestine présentes en Belgique*” van Ulysse van juni 2024 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 2).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 18 februari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze verwijst naar de volgende informatiebronnen:

- “1. *Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland*, dd. 16 januari 2026, juridische dienst CGVS
2. *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>;
3. *Country Report : Greece. Update 2024*, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf;
4. *Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025*, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en *Jugement BVerwG 1 C 18.24*, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>;
5. *Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024*, beschikbaar op <https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asyilverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>;
6. *Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24* beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112>;
7. *Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025*, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf.”

De verwerende partij analyseert de administratieve situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en gaat in op de procedures voor het verkrijgen en/of verlengen van documenten die essentieel zijn om toegang te krijgen tot basisvoorzieningen en de administratieve moeilijkheden die hiermee gepaard kunnen gaan. De verwerende partij oordeelt dat voormelde informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Zij wijst er nog op dat verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse, in talrijke uitspraken hebben geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem.

3.2.2. Op 20 februari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een eerste aanvullende nota neer waarin hij vooreerst kritiek uit op de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, die hij verder toelicht, en hekelt dat de in de nota van 16 januari 2026, *in casu* gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij neergelegd op 18 februari 2026, gemaakte analyse van het Griekse juridische kader inzake het sociale zekerheidsnummer (AMKA) theoretisch blijft en abstractie maakt van zijn concrete en bijzonder kwetsbare situatie.

Te dezen wijst de Raad erop dat verzoeker de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet kan aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren of argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk het volgende bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De Raad stelt vast dat voormelde kritiek op de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, en zijn argumentatie in dit verband inzake zijn persoonlijke kwetsbaarheid en de administratieve “blokkeringen” waarmee hij dreigt te worden

geconfronteerd in Griekenland, in wezen een uitbreiding van het middel uiteengezet in zijn verzoekschrift betreffen.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. De Raad kan niet anders vaststellen dan dat de grondslag van voormelde elementen reeds bestond op het ogenblik dat verzoeker het verzoekschrift heeft ingediend.

Verder wijst de Raad erop dat een replieknota krachtens artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet aan de orde is.

Verzoekers op 20 februari 2026 neergelegde aanvullende nota dient derhalve uit de debatten te worden geweerd in de mate dat daarin argumenten worden ontwikkeld tegen de motieven van de bestreden beslissing die reeds in het verzoekschrift hadden kunnen worden opgeworpen en in de mate dat daarin gerepliceerd wordt op voormelde nota van de verwerende partij, zonder daarbij evenwel nieuwe elementen aan te brengen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst verder in zijn eerste aanvullende nota naar volgende rapporten, online te raadplegen via de vermelde weblinks:

- *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, en een repliek van Griekenland hierop;
- *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025;
- *“No support for refugees returned to Greece”*, RSA, maart 2025;
- *“Recognised refugees statistics in Greece: first half of 2025”*, RSA, september 2025.

Verzoeker gaat vervolgens in op de administratieve stappen die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dienen te ondernemen om een AMKA te verkrijgen en te activeren en om toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt. Hij uit tevens kritiek op de analyse die de verwerende partij dienaangaande maakt in haar “nieuwe” nota van 17 november 2025.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota neer.

Verzoeker verwijst naar een door hem gevoegde open brief van 19 november 2025 van Griekse ngo's verzonden naar het CGVS, waaruit blijkt dat de COI Focus *“Grèce: Aide aux migrants”* van 25 juli 2025 niet accuraat is, doch ook dat de situatie in Griekenland dusdanig is dat er voor statushouders gewoonweg géén mogelijkheden zijn om hulp te bekomen, aldus verzoeker (stuk 1).

Verzoeker verwijst verder opnieuw naar de rapporten waarnaar hij reeds verwijst in zijn eerste aanvullende nota. Hij herhaalt tevens zijn eerdere betoog over de administratieve stappen die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dienen te ondernemen om een AMKA te verkrijgen en te activeren en om toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt en uit kritiek op voormelde nota van 16 januari 2026, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij neergelegd op 18 februari 2026. Verzoeker vervolgt dat gelet op de blijvende onduidelijkheid over de mogelijkheid om een AMKA te activeren zonder arbeidsovereenkomst, respectievelijk om te kunnen werken zonder actieve AMKA, confrater L. Lahaye contact heeft opgenomen met RSA. Hij voegt het schrijven dat RSA op 16 januari 2026 aan haar stuurde (stuk 2) en gaat in op de inhoud hiervan. Verder gaat verzoeker in op het verkrijgen van een AMA-nummer, waarvan hij stelt dat dit onmisbaar is om legaal te kunnen werken. Hij verwijst in dit verband naar een brief die de Europese Commissie aan de Griekse autoriteiten heeft gericht en die bijkens de inventaris als stuk 3 bij de aanvullende nota wordt gevoegd (en niet als stuk 2, zoals verkeerdelijk in de aanvullende nota wordt gesteld). Verzoeker gaat tot slot in op de circulaire die de Griekse overheid op 3 november 2025 publiceerde betreffende de AMKA en de toegang tot de publieke gezondheidszorg en meent, onder verwijzing naar hetgeen hierover kan worden gelezen in voormeld schrijven van RSA van 16 januari 2026, dat deze circulaire geenszins afbreuk kan doen aan de toepassing van de wettelijke bepalingen die vereisen dat de AMKA actief moet zijn om toegang te krijgen tot de openbare gezondheidsinstellingen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de verwerende partij de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 1, A en 1, D van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 49 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU, en van de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Verzoeker licht verder niet toe, en ziet de Raad niet in, waarom er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding. Verder is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel *“57/6/3, § 3, 3°”* van de Vreemdelingenwet niet dienstig, nu deze bepaling niet blijkt te bestaan.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van verzoekers enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het voormelde eerste lid, 3° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker *in casu* niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd, noch dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (*cfr.* HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70).

3.3.5. Inzake verzoeker eventuele bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde dat u last hebt van psychische problemen sinds Griekenland (CGVS,p.4)

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd u bij aanvang van het gehoor

benadrukt dat u kon signaleren als u iets niet begreep of er iets onduidelijk was (CGVS,p.2). Zo werd u nadien gevraagd hoe het interview voor u verliep, waarop u niet antwoordde dat het slecht verliep. U maakte enkel melding dat u niet alle onderwerpen volledig in detail kon vertellen (CGVS,p.16). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.”

Verzoeker betwist de juistheid van deze motivering en meent dat zijn psychische kwetsbaarheid onmiskenbaar blijkt uit het persoonlijk onderhoud, bevestigd wordt door de nota van Ulysse die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 2) en gepaard gaat met *“uitgebreid beschreven traumaklachten”*. De Raad wijst erop dat verzoeker bij aanvang van de procedure om internationale bescherming zelf aangaf dat er geen elementen of omstandigheden bestonden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, ‘vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ’). In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, lag tijdens de administratieve procedure ook geen enkel medisch of psychologisch document voor dat zou kunnen wijzen op een geattesteerde psychische kwetsbaarheid. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS kan verder niet blijken dat er zich specifieke problemen of moeilijkheden voordeden of dat verzoekers toestand hem verhinderde om zijn relaas en problemen uiteen te zetten. In die omstandigheden was er voor de verwerende partij geen concrete aanleiding om een bijkomend medisch onderzoek te laten verrichten.

Voorts blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit op een normale manier heeft plaatsgevonden en dat verzoeker ruim de mogelijkheid en tijd kreeg om zijn persoonlijke situatie en relaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Bovendien geeft verzoeker niet aan welke passende steunmaatregelen er *in casu* genomen konden worden, noch vermeldt hij concrete opmerkingen over het verloop van zijn persoonlijk onderhoud. Met de loutere verwijzing naar zijn psychologische toestand in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat hiermee geen rekening werd gehouden, noch dat zijn psychologische problemen hem verhinderd hebben op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Voormelde nota van Ulysse heeft geen betrekking op verzoekers persoon en doet verder geen uitspraak over vermogen van Palestijnse verzoekers om internationale bescherming om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van hun procedure in België.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat zijn psychische problemen getuigen van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 3.3.6.10.

3.3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 31 januari 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 31 januari 2027 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Documenten’, nr. 6, Residence permit GR, en stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1. Aanvraag derde landen). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” d.d. september 2024, p. 13; “Country Report: Greece. Update 2023”, p. 243*) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 31 januari 2024 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat de verwerende partij zich beroept op een antwoord van de Griekse Dublin-Unit van 19 juli 2024 kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Voorts kan niet blijken op welke informatie verzoeker zich beroept om in zijn verzoekschrift te stellen dat *“hij zijn statuut zou verliezen ingeval hij langer dan 3 maanden zou vertrekken, hetgeen actueel het geval is”* en toont hij niet aan dat hij via zijn advocaat informeerde over de huidige stand van zijn verblijf en bescherming bij de Griekse asiendienst, doch dat deze heeft geweigerd te antwoorden. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.6.1. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.6.2. Verzoeker betoogt in wezen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.6.3. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigten van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om

internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asiendienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervullen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

(*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende Ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *“the European way of life”*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit

onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria:

(i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresia Apascholis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Echter worden in voormeld rapport geen bronnen vermeld ter staving van

deze stelling en het meest recente rapport van AIDA, gepubliceerd in september 2025, maakt evenmin melding van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. In het antwoord van 22 december 2025 op enkele vragen die de commissaris-generaal over deze kwestie heeft gesteld, verduidelijkt het hoofd van de Griekse asiëldienst dat een AMKA-nummer nodig is voor het afsluiten en registreren van een arbeidsovereenkomst, doch de relevante wet- en regelgeving niet als voorwaarde oplegt dat dit nummer actief is (Juridische dienst CGVS, “Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland”, 16 januari 2026). De stelling dat een *actieve* AMKA noodzakelijk zou zijn om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten en vervolgens registreren op het ERGANI-platform vindt aldus geen steun in de beschikbare informatie; een AMKA-nummer blijkt daartoe te volstaan. De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbefoel, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (“Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (“Communication on the status of migration management in mainland Greece”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; “Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info

Greece, “*Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)*”; UNHCR, “*Living in Greece – Access to Healthcare*”).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-51; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

1. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. “*Alkyoni II*”) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het

kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.6.4. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.6.5. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale

bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.6.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verwerende partij niet naging of hij op heden nog steeds in het bezit verkeert van zijn Griekse verblijfsvergunning (ADET), herhaalt de Raad dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfsvergunning (ADET) werd uitgereikt die geldig is tot 31 januari 2027 en dus nog niet verlopen is. Verzoeker heeft op het CGVS trouwens zijn originele Griekse verblijfskaart voorgelegd (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 6, Residence permit GR). Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning reeds verstreken is. Zijn betoog en verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de moeilijkheden waarmee statushouders in Griekenland kunnen geconfronteerd worden bij het bekomen of verlengen van hun verblijfsvergunning, is bijgevolg niet dienstig.

3.3.6.7. Verzoeker verklaart dat hij in Griekenland noch een AFM noch een AMKA ontvangen heeft (AD, stuk 7, ‘Bijkomende vragen M-status Griekenland’ en stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 8).

Wat vooreerst de AFM betreft, wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (zie *“Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 31 januari 2027, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Wat de AMKA betreft, wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat personen die in Griekenland internationale bescherming genieten zich binnen een maand na de afgifte van hun ADET naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociaalzekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een AMKA-nummer. Waar obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET de afgifte van een AMKA kunnen beïnvloeden, zoals hoger reeds aangestipt, wijst de beschikbare objectieve informatie niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedure voor begunstigden van internationale bescherming die over een geldige ADET beschikken, zoals verzoeker *in casu*. Zoals tevens hoger reeds aangehaald, dient een AMKA sinds 1 april 2024 na een eerste afgifte te worden geactiveerd om de daaraan gekoppelde rechten op het vlak van onder meer gezondheidszorg en sociale bijstand uit te kunnen oefenen. De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning

verloopt: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het voor hem niet mogelijk was om de administratieve formaliteiten te vervullen met het oog op het actualiseren van de persoonsgegevens van zijn AFM, respectievelijk het bekomen en activeren van een AMKA. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn verklaringen volgens dewelke hij tevergeefs herhaalde pogingen ondernam om een AMKA of AFM te verkrijgen. Verzoeker verklaarde dat hij wel zes keer naar het gemeentehuis ging om zijn AMKA te regelen maar dit altijd gesloten was en dat hij vervolgens niets meer ondernam en illegaal ging werken. Verzoeker verklaarde verder dat hij geen inspanningen deed om een AFM te krijgen (NPO, p. 8). Daargelaten hogere vaststelling dat verzoeker in Griekenland hoe dan ook over een AFM beschikte maar hij de gegevens ervan diende bij te werken nadat hij zijn ADET verkreeg, kan niet blijken dat hij daartoe de nodige administratieve stappen heeft gezet.

Verzoeker kan niet overtuigen in zoverre hij het gebrek aan initiatief om zijn documentaire situatie te regelen wijt aan de verslavingsproblematiek die hij ontwikkelde als gevolg van zijn ervaringen in het opvangkamp te Kos, de psychologische druk die hij zou hebben gevoeld en de situatie van zijn familie in Gaza. De Raad stelt vast dat dit alles verzoeker er niet van weerhouden heeft om de nodige administratieve stappen te zetten om zijn ADET en Grieks paspoort te verkrijgen en om van Kos naar Athene te reizen en er te werken, zij het in het illegale circuit. Dat verzoeker in het opvangkamp van Kos verslaafd zou zijn geraakt aan verdovende middelen kan dan ook op zich niet volstaan om te verklaren waarom hij in gebreke gebleven is om na de verkrijging van zijn verblijfsvergunning de nodige administratieve stappen te zetten om zijn AFM bij te werken en een AMKA te verkrijgen en vervolgens te activeren, onder meer via legale tewerkstelling (NPO, p. 8-9). Zoals hoger, onder punt 3.3.5.3., reeds is uiteengezet, blijkt bovendien uit de door de verwerende partij bij haar aanvullende nota aangebrachte informatie (Juridische dienst CGVS, "Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland", 16 januari 2026) dat het volstaat om een AMKA-nummer en een geldige ADET te hebben om legaal te kunnen werken in Griekenland. De stelling die wordt geponeerd in voormeld rapport van RSA/PRO ASYL van maart 2025 dat een *actieve* AMKA vereist is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en de Griekse wetgeving bijgevolg een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk, wordt door geen enkele andere bron bevestigd en kan derhalve niet worden gevolgd.

Aldus toont verzoeker niet aan dat van hem, in zijn specifieke omstandigheden, niet kon worden verwacht dat hij in Griekenland de nodige administratieve stappen ondernam om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming ten volle te laten gelden. Dat verzoeker dit heeft nagelaten, vormt een ernstige indicatie dat hij geenszins de intentie had om zijn leven in Griekenland verder uit te bouwen. In dit verband dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker na de verkrijging van zijn ADET nog slechts twee maanden in Griekenland verbleven heeft tot aan zijn vertrek op 22 mei 2024, onmiddellijk na het verkrijgen van zijn paspoort (NPO, p. 6, 8), wat er bijkomend op wijst dat hij niet de intentie had zijn rechten te doen gelden of daartoe ernstige en volgehouden inspanningen te leveren.

3.3.6.8. Nog daargelaten dat *in casu* niet blijkt dat de eventuele administratieve obstakels om zijn rechten als statushouder in Griekenland uit te oefenen voor hem, in zijn specifieke situatie, onoverkomelijk waren, toont verzoeker verder niet aan dat deze administratieve obstakels nog verergerd werden door zijn isolement en het gebrek aan hulp, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij in het geheel geen beroep kon doen op de hulp van organisaties of andere personen indien nodig. Volgens verzoeker was er geen hulp toen hij gedurende een tiental dagen dakloos was op Kos, maar hij maakt wel melding van een organisatie die vluchtelingen basisbehoeften gaf (NPO, p. 10). Gevraagd of hij enige hulp kreeg los van deze organisatie, antwoordt verzoeker naast de kwestie "*Er was geen hulp, ze deden ook activiteiten zoals tekenen maar ik gaf er niks om*". Gevraagd of hij nog iets anders deed om zijn woonsituatie te verbeteren, kaatst verzoeker de bal terug en vraagt hij hoe hij zijn accommodatie kon verbeteren als hij er geen had. Op de vraag of hij naar andere hulporganisaties stapte geeft verzoeker het verwarrende antwoord "*Er was niemand in kos om te helpen, ze praten wel maar ze zeggen niet wat je best kan doen of waar je heen moet. Het is een leeg eiland, het is leeg in de winter omdat het pas in de zomer opereert dat eiland.*" (NPO, p. 13). Gelet op verzoekers vage en ontwijkende antwoorden, kan het niet overtuigen dat hij er helemaal alleen voor stond nadat hij het opvangcentrum moest verlaten. Bovendien verklaart verzoeker dat hij op de luchthaven van Kos een andere Palestijn ontmoette die ook naar Athene ging en via wie hij zijn eerste verblijfplaats in Athene vond (NPO, p. 12). Tevens verklaart verzoeker na zijn vertrek uit het opvangcentrum aan "*vele mensen*" hulp te hebben gevraagd voor zijn psychologische en verslavingsproblematiek, doch hij blijkt louter te hebben rondgevraagd bij andere Arabieren "*zoals ik de weg zou vragen*" en heeft nergens anders hulp gezocht, omdat die er volgens hem niet was (NPO, p. 13-14). Verder blijkt dat verzoeker in Griekenland nooit enige overheidsinstantie, ngo of VN-organisatie gecontacteerd heeft om hem te helpen met zijn problemen

betreffende werk, huisvesting en gezondheid. Hoewel hij naar eigen zeggen graag hulp wilde en hier overal naar vroeg, heeft hij nooit organisaties aangesproken die zich bekommeren om het lot van erkende vluchtelingen (NPO, p. 15-16).

3.3.6.9. Het voorgaande mede in acht genomen, kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden dat, zo uit de elementen van zijn dossier zou blijken dat verzoeker in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, medische hulp en werkgelegenheid, dit op zich niet volstaat om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland over huisvesting beschikte. Verzoeker kon op Kos langdurig in een opvangcentrum verblijven tot op het moment dat hij zijn verblijfsvergunning verkreeg. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij toen meteen het centrum moest verlaten en op straat terecht kwam, met als gevolg dat hij een tiental dagen dakloos was, doch uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij in die periode niet permanent buiten moest slapen aangezien hij terecht kon in een gedeelde slaappleats gelegen naast het gebouw van een hulporganisatie (NPO, p. 10, 13). Zoals *supra*, onder punt 3.3.5.8., reeds aangehaald, kan het verder niet overtuigen dat verzoeker bij geen enkele andere organisatie of instantie terecht zou zijn gekund om aan zijn vermeende situatie van dakloosheid te verhelpen. In Athene verbleef verzoeker eerst in een gedeeld appartement en vervolgens bij zijn werkgever, een Pakistaanse kapper (NPO, p. 9). Verzoeker was weliswaar illegaal tewerkgesteld bij deze man en had daarnaast enkele illegale financiële bijverdiensten, zijnde de verkoop van drugs en het tegen betaling slapen met mensen die hij ontmoette in een gay-club (NPO, p. 10-11). Echter is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker niet de nodige inspanningen leverde om legaal aan het werk te kunnen in Griekenland. Dat verzoeker zich bij wijze van overlevingsstrategie noodgedwongen diende in te laten met illegale of immorele praktijken om geld te verdienen, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker verklaart verder dat hij een drank- en drugsverslaving ontwikkelde in de periode dat hij in het opvangkamp te Kos verbleef (NPO, p. 9). Verzoeker verklaart dat dit kamp hem “vernietigde” en hem alle problemen gaf waardoor hij Griekenland verliet. Gevraagd dit verder toe te lichten, verwijst verzoeker naar de slechte levensomstandigheden en behandeling van de mensen die verblijven in het kamp. Te dezen dient erop te worden gewezen dat verzoeker in het vluchtelingenkamp terecht kwam als verzoeker om internationale bescherming en er na zijn erkenning als vluchteling op 31 januari 2024 nog tot 22 maart 2024 verbleef zonder in het bezit te zijn van verblijfs- en reisdocumenten, aangezien hij zijn verblijfskaart maar zou hebben gekregen op de dag van zijn vertrek uit het kamp en zijn Grieks paspoort nog eens één of anderhalve maand later (NPO, p. 7-8). Zijn situatie en problemen in het kamp als verzoeker om internationale bescherming respectievelijk als begunstigde van internationale bescherming zonder te beschikken over de documenten die absoluut nodig zijn om zijn rechten in die hoedanigheid ten volle uit te oefenen, zijn derhalve niet representatief voor zijn situatie in de periode na zijn vertrek uit het kamp. In zoverre wordt aangenomen dat zijn ervaringen in het kamp daadwerkelijk aanleiding hebben gegeven tot het ontwikkelen van een psychische en verslavingsproblematiek – hiervan ligt immers geen (begin van) bewijs voor –, gaat het dan ook niet op te stellen dat deze problematiek het gevolg is van zijn ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

Verder blijkt niet dat verzoeker in Griekenland ernstige inspanningen geleverd heeft om psychologische hulp te verkrijgen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde hij dat hij geen psycholoog kon betalen (AD, stuk 7, ‘Bijkomende vragen M-status Griekenland’). Echter blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS dat hij nooit gezocht heeft naar een behandeling van zijn psychische en verslavingsproblemen. Zoals hoger reeds aangehaald, beperkte zijn hulpvraag zich tot het aanspreken van andere mensen, die naar eigen zeggen niet bekwaam waren (NPO, p. 13-14).

Verzoeker maakte daarnaast bij de DVZ melding van een huidprobleem, waarvoor hij in het opvangkamp slechts een zalfje zou hebben gekregen, en van een spatader in zijn balzak (varicocele) die hem last bezorgde, doch waarvoor hij geen behandeling verwachtte en er dus ook niet naar vroeg. Hij zou enkel een pijnstiller hebben gekregen (AD, stuk 7, ‘Bijkomende vragen M-status Griekenland’). Op basis van deze verklaringen kan bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker in het opvangcentrum geen medische hulp of verzorging zou hebben gekregen indien hij ernaar vroeg, ook al was deze eerder beperkt. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken niet dat hij na zijn vertrek uit het opvangcentrum nog geprobeerd heeft een behandeling te bekomen voor zijn medische problemen, laat staan dat hieruit zou blijken dat hij geen toegang had tot medische zorgen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het gebrek aan adequate en volledige medische behandeling in Griekenland geleid heeft tot een

progressieve en onomkeerbare verslechtering van zijn mondgezondheid, met als gevolg het verlies van een tand na zijn aankomst in België. Dit vindt evenwel geen steun in verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat het incident waarbij hij fysiek aangevallen werd omwille van zijn geaardheid, en waardoor zijn tand kwam los te staan, drie à vier dagen voor zijn vertrek uit Griekenland plaatsvond. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij in die korte tijdspanne van een paar dagen voor zijn vertrek uit Griekenland hiervoor nog medische verzorging heeft proberen te krijgen (*Ibid.*).

3.3.6.10. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde op heden sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische, psychologische of andere problemen die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 31 januari 2027 in Griekenland te doen gelden en de moeilijkheden waarmee hij na terugkeer mogelijks kan worden geconfronteerd, in afwachting van de verkrijging en activering van zijn AMKA, het hoofd te bieden.

Waar verzoeker bij de DVZ nog aangaf nood te hebben aan een psychiater voor de behandeling van zijn psychische problemen, kan uit zijn verklaringen afgeleid tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en de stukken aanwezig in het rechtsplegingsdossier niet blijken dat hij op heden nog met psychische problemen of verslavingen kampt waarvoor hij verdere behandeling behoeft. Er liggen vooreerst geen attesten van actuele psychische problemen of gevolgde psychologische behandelingen voor. Verzoeker verklaart overigens op het CGVS dat zijn mentale gezondheidstoestand verbeterd is na zijn vertrek uit het opvangcentrum in België. Hij verklaart dat hij toen een nieuw leven startte en begon te werken en dat daardoor zijn *“psychologie op zijn eigen beter [is] geworden”*, waardoor hij geen hulp meer nodig heeft (NPO, p. 4). Dat verzoeker op heden met ernstige psychische problemen of verslavingen zou te kampen hebben waarvoor hij verdere behandeling behoeft en die zijn zelfstandig functioneren in ernstige mate belemmeren, kan niet blijken uit zijn verklaringen noch uit enig stavingstuk dat hij neerlegt. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in België werkzaam is als kapper (NPO, p. 5, 12).

Verzoeker gaf bij de DVZ tevens aan een arts nodig te hebben voor de behandeling van een spatader in zijn balzak die hem pijn bezorgt (AD, stuk 7, 'Bijkomende vragen M-status Griekenland'). Verzoeker toont dit medisch probleem en de ernst ervan evenwel met geen enkel bewijskrachtig stuk aan, noch blijkt dat dit niet kan worden verholpen middels een eenvoudige medische ingreep. Zoals hoger reeds aangehaald, verklaart verzoeker hier reeds in Griekenland last van te hebben gehad maar hiervoor geen behandeling te hebben gevraagd, wat de ernst van het probleem danig relativeert.

De Belgische medische attesten die verzoeker op het CGVS heeft neergelegd kunnen staven dat verzoeker in België in juli en oktober 2024 meerdere medische afspraken en onderzoeken heeft gehad alsook een psychologisch consult, maar hieruit blijkt niet dat hij op heden fysieke of psychische klachten heeft die verdere opvolging of behandeling vereisen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 11).

Waar verzoeker zijn vermeende biseksuele geaardheid in zijn verzoekschrift aanhaalt als een kwetsbaarheidsfactor in zijn hoofde, kan uit zijn verklaringen niet blijken dat deze geaardheid hem in Griekenland op enigerlei wijze zou hebben verhinderd zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming uit te oefenen en er zich staande te houden. Verzoeker maakte weliswaar melding van racisme (*sic*) vanwege andere Arabieren omwille van zijn seksuele geaardheid (NPO, p. 12), maar uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij systematisch geconfronteerd werd met discriminatie of geweld waartegen de Griekse autoriteiten geen of onvoldoende bescherming konden of wilden bieden. Hij maakt melding van een incident waarbij hij tijdens een bezoek aan een gay-club zou zijn geslagen en bedreigd. Zijn vrienden zouden toen de politie hebben gebeld. De politie zou ter plekke gekomen zijn en een pv hebben opgesteld na zowel met verzoeker als de clubeigenaar te hebben gepraat. Verdere stappen zou verzoeker niet ondernomen hebben, naar eigen zeggen omdat hij opnieuw zou zijn bedreigd nadat de politie was langs geweest (NPO, p. 15). Hij meent in zijn verzoekschrift dat het feit dat een pv werd opgesteld zonder enige beschermingsmaatregel te nemen getuigt van de ineffectiviteit van de Griekse bescherming. Echter, zoals ook in de bestreden beslissing terecht aangestipt, heeft verzoeker na het opstellen van voormeld pv, dat hij overigens niet neerlegt, geen inspanningen meer geleverd om zijn zaak op te volgen en de nieuwe bedreigingen aan te klagen. Verzoeker stelt er zeker van te zijn dat de politie hem niet zou helpen indien hij hulp vroeg, maar betwist niet dat de politie wel degelijk heeft opgetreden naar aanleiding van voormeld incident in de gay-club. Er mag dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij na dit politieoptreden zelf verdere stappen zou hebben ondernomen met het oog op het verkrijgen van effectieve bescherming, *quod non* (NPO, p. 15-16). De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing nog terecht op dat verzoeker Griekenland kort na de feiten verlaten heeft en eventuele verdere stappen door de politie niet afwachtte.

Het gegeven dat verzoeker in Griekenland niet over familie of vrienden beschikt(e) die hem kunnen helpen bij zijn integratie of het ondernemen van administratieve stappen, is verder niet van aard de kwetsbaarheid in zijn hoofde dermate te verhogen dat hij, zijn specifieke situatie in acht genomen, bij terugkeer dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals omschreven door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Hoger, onder punt 3.3.5.8., werd reeds opgemerkt dat uit zijn

verklaringen niet blijkt dat hij in Griekenland indien nodig geen beroep kon doen op personen of organisaties om hem te helpen met het oplossen van problemen die hij zou hebben gekend op het vlak van huisvesting, werk en gezondheid. Verder dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat verzoeker, die in staat is om in België te werken en niet aantoonbaar op heden met ernstige fysieke of mentale gezondheidsproblemen te kampen, blijkt geeft van de nodige zelfredzaamheid om bij terugkeer naar Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten als statushouder met een ADET die geldig is tot 31 januari 2027 uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die, op zichzelf dan wel cumulatief, blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.6.11. De algemene informatie die verzoeker aanbrengt in zijn aanvullende nota's met betrekking tot de (administratieve) moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Griekenland worden geconfronteerd om een AMKA te verkrijgen en vervolgens te activeren, als noodzakelijke voorwaarde om toegang te krijgen tot (onder meer) de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg, is niet van aard een ander licht te werpen op de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot zijn mogelijkheden om zelfstandig zijn rechten uit te oefenen. Waar uit deze informatie blijkt dat men het bewijs dient te leveren van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van werk of studies ten einde zijn AMKA te verkrijgen en activeren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en activeren van een AMKA. De Raad wijst er in dit verband op dat uit hetgeen *infra* wordt uiteengezet blijkt dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden dat hij terecht dreigt te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer.

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenvoeging en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Zoals hoger reeds aangehaald, bevestigt geen enkele andere bron evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Het verslag "Feitenonderzoek" stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 37). In zijn antwoord op de vragen die de commissaris-generaal hem hierover schriftelijk stelde, stelt het hoofd van de Griekse asieladministratie, de heer M.K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer, een AFM-nummer en een bankrekening. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn. Statushouders kunnen dus een arbeidscontract tekenen alsook het arbeidscontract uploaden in ERGANI zonder dat een activering van de AMKA is vereist. Daarnaast is voor een eerste tewerkstelling een registratie bij een zgn. e-EFKA vereist (juridische dienst CGVS, "Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland" van 16 januari 2026). Er is geen enkele indicatie dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de e-EFKA's *anno* 2026 nog actueel zouden zijn. Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Waar verzoeker kritiek uit op het antwoord van mevrouw M. zoals weergegeven in voormelde nota van 16 januari 2026, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij, gaat hij eraan voorbij dat in diezelfde nota expliciet gesteld werd dat in dit verband bijkomende verduidelijkingen gevraagd werden aan de *Reception and Identification Service* van de Griekse asieldienst en dat vervolgens ook contact opgenomen werd met de *Governor of Asylum Service*, de heer M. K., die op zijn beurt wederom stelt dat de wet 3655/2008 niet vereist dat de AMKA geactiveerd is en erop wijst dat dit niet mogelijk is voor mensen die voor het eerst tewerkgesteld worden.

Verzoekers kritiek dat in strijd met artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de e-mailuitwisseling die daaraan ten grondslag lag niet werd meegedeeld, is niet dienstig. De vragen die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen, werden opgenomen in de nota van 16 januari 2026 (p. 2-4). In deze nota wordt ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid. Aldus bevat de nota van 16 januari 2026 alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen en die volgens voormeld artikel 26 zijn vereist. Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Tevens wordt een Engelse vertaling bijgebracht van relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden vastgesteld.

Met betrekking tot verzoekers kritiek, uiteengezet in zijn ter zitting neergelegde aanvullende nota, in verband met de AMA (*National Insurance Number*), wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3) – dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever) –, een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA-nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in ERGANI om de AMKA te activeren. Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p.50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.6.12. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de

bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift aanwijzingen van concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.6.13. Wat betreft het racistisch geweld waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker erkent dat hij *“niet expliciet melding heeft gemaakt van geweld met een racistisch karakter”*. Waar verzoeker verwijst naar de wijdverspreide homofobie binnen de eigen gemeenschap en de homofobe aanval waarvan verzoeker zelf het slachtoffer zou zijn geworden, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger, onder punt 3.3.5.10., is uiteengezet. Voorts beperkt hij zich er in dit verband toe louter te verwijzen naar algemene informatie, die niet van aard is de hoger gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

3.3.6.14. De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing uiteengezette redenen de bovenstaande analyse niet wijzigen. De motivering aangaande deze documenten is pertinent en terecht en wordt door verzoeker niet betwist, zodat de Raad deze documenten om dezelfde redenen als de adjunct-commissaris niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van Griekenland of van het reële risico in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest dat hij er meent te zullen lopen.

3.3.6.15. Het verslag van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 2), is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Het weze herhaald dat verzoeker geen medische of psychologische stukken bijbrengt waaruit mentale of fysieke problemen kunnen blijken die van invloed zouden zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

3.3.6.16. De verwijzing in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota's naar internationale rechtspraak en naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

3.3.6.17. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota's nog verwijst naar een nota van het CGVS van 17 november 2025 en "*de door het CGVS bijgevoegde wetgeving en de inhoud van de regelgeving*" en hierop kritiek levert, dient de Raad vast te stellen dat dit documenten betreffen die *in casu* niet zijn bijgebracht door de verwerende partij, waardoor verzoekers betoog in dit verband niet dienstig is.

Verder is verzoekers kritiek op de COI Focus "*Grèce: Aide aux migrants*" van Cedoca van 25 juli 2025 en zijn verwijzing in dit verband naar voormelde brief van 19 november 2025, waarin het CGVS gevraagd wordt zich niet langer op deze COI Focus te beroepen, niet dienstig, daar de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet op voormelde COI Focus beroept en dit document evenmin in de loop van de procedure door haar werd bijgebracht. De COI Focus "*Grèce: Aide aux migrants*" van Cedoca van 25 juli 2025 wordt ook door de Raad niet betrokken bij de beoordeling in onderhavig arrest, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

3.3.6.18. Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar het arrest van de Raad van 20 februari 2026 met nummer 341 504, uitgesproken in verenigde kamers, dient te worden opgemerkt dat dit mee in rekening is genomen, met dien verstande dat verzoekers ADET nog geldig is, in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot voormeld arrest van de verenigde kamers.

3.3.6.19. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

3.3.6.20. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.6.21. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.7. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de adjunct-commissaris niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza en naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, *QY tegen Bundesrepublik Deutschland* (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt ten aanzien van het land van herkomst, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, niet dienstig.

3.3.8. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.9. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie kan verder geenszins worden afgeleid dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de adjunct-commissaris voldaan heeft aan zijn verplichting om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en het door verzoeker ingeroepen risico om bij terugkeer naar Griekenland terecht te komen in omstandigheden die als onmenselijk en vernederend kunnen worden aangemerkt, in het licht van die objectieve landeninformatie, te onderzoeken. Een schending van de samenwerkingsplicht kan niet blijken.

3.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT